

עצה שלא תתעבר יש להתיר, אף שגם על זה יש לפקפק, מאחד שלהאשה ליכא סכנה כהעבור, ובשביל היראה שח"ו לא יהיה הולד כראוי אין להתיר לשמש במוך, אבל אולי מכיון שהרופא הפחידה שתולד יהיה ח"ו עור, עלול שהיא תחלה מזה אם לא על גופה תחלה בעניני שגועין שהוא ג"כ סכנה להאשה, אבל לעשות סרוס להאיש שהוא לאו דאורייתא לא שייך להתיר, ואף כשירצה לסרוס את האשה ג"כ אסור, לא מבעיא להגר"א אבה"ע סימן ה' ס"ק כ"ה שסוכר שהוא איסור דאורייתא אבל רק באיסור עשה מקרא דמשחתם שלכן ליכא מלקות, אלא אף להסוברין שהוא רק מדרכנן נמי אין להתיר, ובעצם מה שהרופא אמר שאם יהיה לו זרע יהיו עורים אינו אמת, אלא חשש בעלמא הוא, ויותר קרוב שיהיה בן בריא ושלם בכל אבריו, וגם אם תהיה בת אינה בכלל שום חשש, דאף אם נימא שיש לחוש בתרי זימני כרבי בקטלנית ביבמות דף ס"ג, ואף שלענין הא דאמר רבא לא ישא אדם אשה ממשפחת נכפין ומשפחת מצורעין הוא דוקא באיתחזק בתלתא זימני, אולי לטעם הנ"י התם דאף רבי מודה דאין לחוש במשפחה בפחות מתלתא זימני, הכא הוא כאשה זו עצמה שיש לדמות לקטלנית שהוא בתרי זמני לרבי, מ"מ הא אין חזקה אלא לבנים זכרים, ולא לבנות, דידוע שאיכא חלוק בין זכרים לנקבות כדכד זה, ואף לבנים הוא רק חשש בעלמא, ולפי הרוב יהיה הולד בריא ושלם, שלכן אין לה לחוש כלל, ואם תתישב דעתה גם לשמש במוך אין להתיר, אבל אם מפחדת מצד דברי הרופא יש להתיר לשמש במוך מטעם שכתבתי שהוא כסכנה ממילא.

והנני ידו מקיר.

משה פיינשטיין

סימן יד

ברבר הוצאת זרע לבדיקה כדי לרפאותו שיוליד

ז' אדר תשכ"ו.

מע"כ ידידי הנכבד הרה"ג מהר"ר ישראל ברוך הנקרא דר' נעם.

הנה נידון מי שצדיכין להוציא זרע לבדיקת הרופאים כדי לרפאותו שיוכל להוליד, עיין בספרי אגרות משה חלק אה"ע סימן ע', שבארתי שאיסור זרע לבטלה

ליכא מאחד שהוא כדי לידע לרפאותו שיוליד, אבל איכא איסור לא תנאף ביד כדהלכתהי מהא דיבמות דף ע"ו, שלכן כתבתי שאם לבדיקה טוב ליקח הזרע מהאשה אחר התשמיש בביתו ותבוא אח"כ להרופא, אסור כנהמא חמימא דשערי אבי פוקרי וע"י הרהור דבגדי צבעונין, דבגמ' הוזכר זה רק התם שאין לו אשה והנידון הוא אם נסתם היטב הנקב שבגידו להתירו באשה ישראלית, אבל הכא שרשאי בתשמיש עם אשתו וטוב לבדיקה יעשה בתשמיש הרופא יקח ממנה משתו מהזרע שבגופה, וגם אם יאמר הרופא שטוב לבדיקה בהלכת כ"ס על אכרו בשעת תשמיש יכול לשמש בזה, ואף שהוא באיסור זרע לבטלה דלא שייך להחשיבו דרך תשמיש שהוא סותם בזה שלא יכנס הזרע לגופה, וטעות גדול הוא להכיא מר' יוסי שבעל יבמתו דרך סדין כדאיתא בירושלמי פ"א מיבמות ה"א, שאף אם נפרש כפשוטו דלא כהפ"מ שהכוונה הוא שהצריכה ללבוש סדין על גופה וגילה רק טפח כההיא דר"א בנדרים דף ב', אלא שהיה סדין על אכרו היינו שרק הצדדין דמאברו כרך בסדין אבל בראש הגיד לא היה סדין והיה הנקב מגולה לגופה, ופלא על כתר"ה שמתיר לבעול בנרתיק, דאפילו במקום סכנה להתעבר יש להסתפק טובא אף שמתיר הגר"ע באחיזור במקום סכנה עיין בספרי שם סימן ס"ג בסופו, אבל מכיון שהוא לצורך לרפאותו להוליד אין בזה האיסור דאינו לבטלה, ואיסור לא תנאף גם בתשמיש בהכיס לא הוי זה ניאף ביד ומותר, ואם יאמרו הרופאים ששני ענינים אלו לא טוב לבדיקה הרי ממילא יהיה אסור כאופנים אלו מצד האיסור דלבטלה, יש להתירו לדוש מבפנים ולזרות מבחוץ לתוך בקבוק, משום שגם איסור זה הוא מצד הוצאת זרע לבטלה דהוא כמעשה ער ואונן כדאיתא ביבמות דף ל"ד ובכאן הא ליכא איסור דלבטלה וניאף ביד ליכא כזה, אבל כשיאמר הרופא שצריך ליקח מגוף האשה תיכף אחר הכעילה שלכן יבעול בבית הרופא, בזה כתבתי דהוא פריצות גדולה שאין כדאי לעשות כן מאחר שיש העצה לדוש מבפנים ולזרות מבחוץ, ואם אי אפשר לבדוק אלא באופן זה גם זה יהיה מותר, והם דכרים ברורים לדינא, אבל לשמש בביתו ואח"כ תלך האשה לבית הרופא הוא ודאי טוב אם אך טוב לבדיקה כדלעיל, והאברך שכותב כתר"ה שאמר שאסרתי בזה טעה כי אמרתי רק שלבעול בבית הרופא לצורך זה אינו כדאי, וממילא כל דברי כתר"ה מיותרין.

ומש"כ כתר"ה שאסור לדוש מבפנים ולזרות מבחוץ לתוך כלי זכוית משום שהוא מעשה ער

וכל מה שהאריך כתר"ה בענין פריצותא שליכא לרופא, אינו ענין למה שכתבתי דהוא להכניסם בבית הרופא באיזה חדר לבעול דהוא ודאי פריצותא גדולה עוד יותר מפני ר"ת בטעם פריצותא שמקדש בביאה שהוא מצד יחוד העדים לזה אף שהוא לדבר שדרך והכרח העולם לזה אבל בתשמיש בביתו ולבא אח"כ האשה להרופא ודאי הוא ככל משמושי הרופאים שליכא איסור ואף לא פריצותא כדאיתא בש"ך י"ד סימן קצ"ה ואין צורך להאריך בזה.

ובדבר קונטרס הראשון שכתב כתר"ה ששלח לי לפני עשרים שנה הנה לא ראיתיו עד עתה ששלח לי מחדש יחד עם עוד קונטרס גדול בדבר זריקת זרע מאיש אחר, ואף שיש בהם גם דברים נכונים אבל גם דברים שאינם נכונים ולפעמים אישתימיתיה דברים מפורשים כי לפום חורפא שבשטא, ולהלכה הוא ברור כמו שכתבתי בספרי וכל המאמרים שנכתבו בירחונים הם דברים הברזין מסכרת עצמן נגד דברי רבותינו הראשונים והאחרונים ואף נגד מקומות שהזכירו בעצמן, וכבר בארתי הדברים שכתבו אבל איני רוצה לפרסם דברים אלו שלא ניתנו ליכתב בירחונים המסודים לכל איש ואשה כי דברים כאלו אין דורשין בשלשה כמו בעריות כדאיתא בהגיגה דף י"א וכ"ש שלא בירחון הנשלח לאלפים וגם לאנשים פשוטים ודחוקים מיראת השם ויראת חטא ומחפשים רק לצל היתר לרמות את עצמן, וכבר הדעתי שצריך להשמיט מלהתיר ויש ליעץ שלא לעשות זה מפני השלום שישרה בהבית כאשר אני נוהג בזה.

והנני ידיו.

משה פיינשטיין

סימן פו

בענין זריקת איזה משקה בגוף האיש שעושה שלא יוליד ששה חדשים ואח"כ חוזר כבתחלה אם יש ע"ז איסור סירוס

עש"ק ור"ח אלול תשכ"ה.

מע"כ ידידי אהובי הרה"ג מהר"ר אפרים גדינבלאט שליט"א.

בדבר ששמעת שהמציאו הרופאים מחדש זריקה בגוף אנשים שמועיל זה לשהה חדשים שלא

ואונן אף לצורך בדיקת הרופא לרפאותו אינו כלום, שכל אופן הוצאת זרע לבטלה הוא אסור באותו האיסור עצמו, וגם דישה מבפנים וזריה מבחוץ לא היה מעשה ער ואונן ממש כמפורש בגמ' יבמות שם דמעשה ער ואונן הוא בשלא כדרכה, אבל דש מבפנים חורה מבחוץ הוא אותו האיסור עצמו דמעשה ער ואונן שהוא איסור הוצאת זרע לבטלה, וכן כל ענין הוצאת זרע לבטלה הוא באותו איסור עצמו כגון בלבישת כיס על האבד וכן במוך בשעת תשמיש לרוב השיטות זכרומה, וא"כ באם הוא לבדוק הורע לרפאותו שהיתרו הוא משום דאינו נחשב לבטלה כיון שהוא כדי שיוכל להוליד בנים ליכא איסור זה כשהוא עושה באופן שמועיל לבדיקה, ורק במשמש בידים אסור משום לא תנאף ביד שזה לא הותר אף לצורך הולדת בנים כדבארתי.

ומש"כ כתר"ה זה לדעת כי איסור הוצאת זרע אינו משס"ה לאוין, כנראה מלשון זה שסובר כתר"ה שהוא רק מדרבנן, במחילה מכתר"ה שהוא טעות וח"ו לומר כן כי הוצאת זרע לבטלה היא מדאורייתא וגם חייב מיתה ביד"ש כדא"ר יוחנן בגדה דף י"ג והוא איסור חמור מאד עד שאיתא בש"ע שעון זה חמור מכל עבירות שבתורה אף שלא דוקא דהא דהא איסור א"א ואיסור נדה חמור כדאיתא בב"ש סימן כ"ג סק"א מ"מ על איסור דרבנן לא היה שייך לומר לשון זה, והרי כל איסור ההרהוד מקרא דונשמרת מכל דבר רע שדדיש ר' פנחס בן יאיר בכתובות דף מ"ו הוא כדי שלא יבא לידי טומאה בלילה והיא דרשא גמורה ולא אסמכתא כדכתבו התוס' בע"ז דף כ', וא"כ כ"ש הוצאת הזרע שהוא בכלל לאו הזה ומה שלא נמנה ממנין הלאוין אינו משום שאינו מדאורייתא דהרבה איסורים דאורייתא לא נמנו, ואולי משום שנאמר בזה עונש מיתה ולא אזהרה והלאו דונשמרת נאמר במחנה לכפילת איסור לא רק על הרהור אלא על עוד ענינים לא רצה הרמב"ם למנות בלאו מיחוד עיין בסה"מ במנין הל"ת שהוסיף הרמב"ן מצוה י"א, ומה שראה כתר"ה בפ"ת סק"ב בשם החת"ס שברשות הבעל מותר השחתת זרע, כנראה שלא ראה מה שאידי שם דהוא באשה שיש לה סכנה להתעבר שאינו מתיר החת"ס אלא במוך שלאחר תשמיש שכתב שיש אולי להתיר אולם ברשות הבעל דאף דאיסור השחתת זרע ליכא אין לה עכ"פ רשות להשחית זרעו בלא רצונו מטעם שמשועבדת לו, ותמיהני איך כתב כתר"ה דברים כאלו שיש מקום לטעות להקל ח"ו באיסור חמור זה.